

Quarantaine

Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip en gaven haar haar doopnaam terug: Alfons Marie. Corine heeft een biografie geschreven over het schip: *Een vrouw van staal*. www.corinenijenhuis.com

Quarantaine. Een leven in afzondering. Wanneer je op een varend schip woont en met regelmaat op pad gaat, is dat geen onbekend soort bestaan. Want in de winter vind je geen groots gebeuren aan verlaten kades of ontvolkte havens, en in de zomer is er de dringende wens om dat groots gebeuren nu juist te mijden. Een schip als een drijvend eiland is mij groot genoeg. Het moment van losgooien is er steeds weer een van loslaten. Dan is Alfons Marie mij voldoende; schipper-schip-hond een naadloos passende combinatie. Maar varen is een zelfgekozen quarantaine. Leven-in-afzondering op bevel is van een andere orde, al hebben wij het grote geluk de plaats van quarantaine zelf te kunnen uitzoeken.

Wij starten de motor, al is de vaartocht kort en de bestemming nabij: een werkhaven waar elke ruimte tussen ons en een ander levend wezen van nature een virusbestendige afstand meet. De mannen in de werkhaven hebben genoeg aan zichzelf. Zij praten met lasapparaten in knetterende zinnen, brommen instemmend mee met schuurapparaten en schreeuwen bij een slecht humeur tegen naaldenbikhamers; die voeren toch de boventoon als het om volume gaat.

Werkschepen omringen Alfons Marie, die erbij ligt als een luxepaard. Maar ook luxepaarden moeten onderhouden worden om in conditie te blijven, en een leven in afzondering is bij uitstek geschikt voor de jaarlijkse koop-een-

boot-en-werk-je-dood-periode. Wij pakken bikhamers, haakse slijpers en schuurapparaten, en gaan op in het ritme van de mannen van de werkhaven. Er is niets anders dan kalme aandacht voor rustende schepen; de onoverzichtelijke buitenwereld is teruggebracht tot staal, hout, lak en verf.

En op al het werk volgt dan de rust. In de avond, wanneer de werkhaven leegloopt, de laatste werkman over de smalle steiger verdwijnt en het toegangshek achter zich op slot draait. Wanneer de eenden de werkhaven in zwemmen en de algen van de scheeprompen knagen, als het gak-gak-gak van de ganzen over het water aan komt waaien. Verderop worden wachtende vrachtpontons onder zacht gezoem gekoppeld aan grote duwboten die als schuduwen zo zachtjes zijn komen aanvaren. Ze glijden geruisloos weg, de wijde wereld in.

De ponton waaraan Alfons Marie ligt aangemeerd, wordt verlicht door een schijnwerper waarop de meeuwen keuvelen tot de zon verdwijnt en de maan het overneemt. Langzaam dooft het daglicht. De spreeuwen maken nog één gezamenlijke looping, dan vliegen ze naar de horizon, die haast overal zichtbaar is. De avondnevel doet het dek glanzen, Alfons Marie steekt haar lampen aan, de stuurhut wenkt uitnodigend met klussersbier en na-het-werk-nootjes. Alweer een dag in afzondering voorbij. Ik verheug me op de volgende. ●

